

valget figer, at der skal staa faaledes, at i Tilfælde af Dødsfald tager Boet eller Arvingerne Bestemmelse om, til hvem Eneretten paa Varemærket skal overdrages, om hvilken Bestemmelse der gives Registratør Underretning; men jeg vil henstille til det ærede Udvalg, om man ikke der har glemt en Ting, som nu er meget hyppig, nemlig, at et Bo eller Arvingerne blive ved at drive Forretningen under det samme Firma, kort sagt selv beholde Varemærket. Det er ganske vist Noget, der bør noteres for Registratør, og jeg tror derfor, det er nødvendigt at give en Tilføjning, der gaar ud paa, at Vedkommende skulle underrette Registratør om, hvorvidt Boet beholder Varemærket selv, eller det overdrager det til en Anden. Hertil figter Ændringsforslaget under Nr. 7. — Jeg kommer dernæst til § 12. Denne Paragraf er jo en Paragraf, der kun har en aldeles midlertidig Betydning. Det er en Paragraf, der gaar ud paa at værne om dem, der allerede maatte have i Brug et bestemt Varemærke, faaledes at ingen Anden skal kunne komme først og tilegne sig et saadant Varemærke, som, vel at mærke, allerede, førend Loven udkom, er i Brug; men det synes mig mindre heldigt, at man her har sat en Frist af to Maanedre efter, at Loven er traadt i Kraft, i hvilken den Paagjældende kan reklamere sin Ret til Varemærket, fordi der saare let derved vil komme en Konfusion, om jeg saa maa sige, i det Hele. Jeg ser ikke, at der, navnlig da der er givet en saa lang Respit i § 19, inden Loven træder i Kraft, kan være Noget til Hindrer for at fastsætte, at alle de, der førend Lovens Udgivelse have brugt og bruge Varemærker, skulle i Løbet af de fire Maanedre, inden Loven træder i Kraft, derom gjøre Anmeldelse til Indenrigsministeren, thi saa undgaas alle Kollisioner, og naar Loven træder i Kraft, begyndes med tabula rasa paa en Maade, det vil sige faaledes, at der ikke kommer en Kollision mellem de tidligere Brugere af et Varemærke og dem, som paany anmeldte det, hvilket bør forhindres. Hertil figter det Ændringsforslag, jeg har stillet under Nr. 8, og dersom det vedtages, maa der som Følge deraf ske en lille Forandring i § 19, da nemlig § 12 i saa Fald træder i Kraft paa et tidligere Tidspunkt end den øvrige Del af Loven. — Jeg har dernæst i Ændringsforslaget under Nr. 9 foreslaaet, at § 15 skal udgaa, og Grunden dertil er den, at jeg slet ikke kan se, hvad denne Paragraf egentlig figter til. Det bestemmes deri, at „den ved Anmeldelsen af et Varemærke erhvervede Ret ophører, naar Anmeldelsen tages tilbage“, men det staar jo allerede i Udvalgets § 7, hvor det hedder, at „et indregistreret Varemærke bliver at udlette af Registret, naar Anmelderen begjærer det“. Meningen deraf maa jo være den samme som af Ordene i § 15, da Retten til Varemærket aabenbart ophører, naar det udlettes af Registret. Dernæst hedder det

i § 15, at den nævnte Ret ophører, „naar den i § 6 foreskrevne fornyede Anmeldelse forsvømmes, eller naar noget af de i § 7 Nr. 1—3 nævnte Tilfælde indtræder“. Men det staar Altsammen i § 7, hvorefter det indregistrerede Varemærke skal udlettes, naar disse forskellige Tilfælde indtræde. Hvorfor da gjentage det i § 15? At Retten bortfalder, og at Varemærket udlettes, er jo kun forskellige Ord for den samme Begivenhed. Sagen er, at efter Lovforslaget, hvorefter Indregistreringen omtrent Ngenting havde at betyde — den ærede Minister figer selv i Motiverne, at Indregistreringen kun har formel Betydning, — havde § 15 sin Anvendelse, men efter Udvalgets Forslag tror jeg ikke, den har nogen Betydning. — Naar jeg nu sluttelig vender mig til § 17, skal jeg bemærke, at Udvalget figer i Betænkningen, at den første Del af § 17 er erstattet ved Ændringsforslagets § 1, og derfor foreslaar Udvalget, at første Del af Lovforslagets § 17 skal udgaa. Det er en Betragtning, som jeg ikke kan være enig i. Ændringsforslagets § 1, som det er foreslaaet af Udvalget, og ogsaa med Ministerens Underændringsforslag, gaar jo blot ud paa at sige, at Ingen er berettiget til at anbringe en Andens Naavn paa sine Varer eller bruge en Andens Varemærke. Andet figer den ikke. Jeg kan altsaa ganske vist efter § 1 sagsøge en Mand, naar han bruger mit Firma eller Mærke, til at undlade at benytte det. Regeringsforslagets § 17, første Stykke, omhandler derimod noget andet. Det giver en Lovhjemmel til under et privat Søgemaal at faae Delinkventen, den, der uberettiget benytter et Varemærke, tilpligtet at borttage de uhjemlede Betegnelser eller i fornødent Fald at tilintetgjøre selve Emballagen eller Varerne, for saa vidt de endnu ere i hans Besiddelse eller staa til hans Raadighed. Regeringsforslagets § 17 omhandler i sin første Del det civile Ansvar, og i den anden Del det kriminelle Ansvar; men jeg kan ikke se, at Udvalget har ved sit Forslag til § 17 faaet det Første optaget deri. Jeg tror nu nok, at det er det ærede Udvalgs Mening, idet der i Udvalgets § 17 staar, at Overtrædelse af Bestemmelserne i § 1 skal kunne straffes med Bøder fra 200 til 2,000 Kr., for saa vidt højere Straf ikke er forskylt efter den almindelige Lovgivning, og saa staar der i næste Afdeling af det samme Stykke, at den Paagjældende bliver derved i alle Tilfælde at tilpligte at borttage de uhjemlede Betegnelser eller i fornødent Fald at tilintetgjøre selve Emballagen eller Varerne o. s. v. Det har muligvis været Udvalgets Mening herved at sigte til det civilretlige Ansvar, som omhandles i selve Lovforslagets § 17 første Stykke, men det gaar ikke an efter hele den Maade, hvorpaa Sagerne Behandling her er opstillet, idet det nemlig maa erindres, at Udvalget foreslaar, at Sagerne skulle behandles som offentlige Politifager. Det vilde